

“Les eleccions al Pakistan seran lliures i transparents”

Attiya Inayatullah és diputada al Parlament del Pakistan i integrant de la Lliga Musulmana (PML-Q). Com a membre del partit que va fundar el president Pervez Musharraf, Inayatullah defensa l'actuació del govern pakistanès en un moment de gran convulsió política i social.

Les coses al Pakistan es mouen de pressa. En el moment d'entrevistar Attiya Inayatullah (Sialkot, Pakistan, 1940), el president Pervez Musharraf encara no havia abandonat el comandament de l'exèrcit, cosa que va fer a mitja setmana passada. La diputada pakistanesa va participar fa dues setmanes a la quarta edició del Diàleg Orient-Occident, organitzat per la Casa Àsia a Barcelona.

—Hi esteu d'acord, que el president Pervez Musharraf declarés l'estat d'excepció al Pakistan?

—En primer lloc, perquè es pugui entendre el significat d'aquesta mesura, haig de precisar que el president Musharraf mateix va reconèixer que és la decisió més difícil que mai ha hagut de prendre, però que ho havia de fer perquè hi havia raons de pes. El punt de vista del president, que també és el meu i el de molta gent del Pakistan, és que l'estat d'excepció és una mesura indesitjable, però que les circumstàncies l'hi han obligat. Esperem que ben aviat estarem en condicions d'aixecar-lo i tenir unes eleccions netes el mes de gener vinent.

—Respecte a aquestes raons de pes que esmenteu, mentre Musharraf addueix que l'estat d'excepció és una resposta a l'amenaça de l'islamisme radical, algunes veus diuen que és una mesura per a col·lar de prop l'oposició...

—No. El que ha passat al Pakistan és que després dels atemptats als Estats Units el setembre del 2001 la regió ha esdevingut un dels principals bastions del terrorisme. Els terroristes s'han estès per la regió tribal del Pakistan, al nord-oest, i també entre els moviments insurgents. Aquests darrers mesos, els islamistes contraris a l'estat han posat en perill fins i tot l'existència del Pakistan, amb accions tan greus com ara despenjar la bandera del Pakistan en alguns llocs. Quan en un país s'arriba a una situació com aquesta, el president ha d'aturar-ho immediatament. La responsabilitat de l'exèrcit, a qualsevol país, és vetllar per la seguretat externa i interna.

—Hi ha qui considera que el Pakistan no fa prou per a combatre el terrorisme. Des de l'Afganistan acusen el Pakistan de donar suport als talibans a la zona propera a la frontera del nord-oest. És cert, això?

—Això no pot ser veritat de cap manera. Els talibans són bàsicament paixtus i a banda i banda, tant al Pakistan com a l'Afganistan, hi viuen les mateixes famílies, les mateixes tribus, la mateixa gent. A tots dos costats de la frontera entre el Pakistan i l'Afganistan hi ha paixtus. Aquesta és l'àrea en què els afganesos diuen que hi ha santuaris dels talibans i per això llancen les acusacions. Aquesta zona és una mena de zona lliure, governada per les tribus, on les lleis del

Pakistan no funcionen i ni la policia ni l'exèrcit pakistanesos no hi poden anar. És com una mena de terra de ningú. En aquesta zona la gent pot travessar la frontera sense necessitat de passaports, cosa que permet als talibans d'entrar i sortir lliurement. Aquesta és, de fet, una de les principals raons de la declaració de l'estat d'excepció; és a dir, molts extremistes arriben al Pakistan procedents d'aquesta zona fronterera.

—Però el govern pakistanès fa res per evitar aquest flux de radicals a través de la frontera?

—El govern del Pakistan va proposar de construir un gran mur en aquesta línia fronterera per evitar el pas dels talibans. Però els paixtus no hi estan d'acord, diuen que el mur separaria les famílies.

—Això és el mateix que fa Israel amb el mur de Cisjordània...

—Sí. També cal tenir en compte que el Pakistan ha rebut dos milions de refugiats afganesos des dels anys 80. Aquests refugiats ara viuen al Pakistan. Nosaltres diem que potser els talibans utilitzen els camps de refugiats. Històricament els paixtus s'han mogut lliurement en aquesta àrea tribal, cosa que ha portat extremisme al Pakistan. Nosaltres no volem crear cap problema a l'Afganistan, perquè si no hi ha pau a l'Afganistan tampoc no n'hi haurà al Pakistan. Em temo, malauradament, que els líders polítics de l'Afganistan no són capaços de controlar la situació interna i cerquen el problema a l'exterior. Crec que passa això.

—Penseu que les eleccions del dia 8 de gener es poden fer sota l'estat d'excepció?

—Seria desitjable que les eleccions es fessin sense l'estat d'excepció. Crec que és així com hauria de ser. Estic segura que el president aixecarà l'estat d'excepció tan aviat com podrà.

—Hi ha prou garanties que aquestes eleccions seran netes?

—Les eleccions seran completament netes. Seran unes eleccions lliures i transparents. De fet, el Pakistan ja ha convidat observadors internacionals d'arreu del món a venir a comprovar-ho.

—Però què en penseu, de les quei-

xes de l'ex-primera ministra Benazir Bhutto respecte a això i, sobretot, de la intenció de fer boicot a les eleccions?

—És una irresponsabilitat. Per a qualsevol líder polític una mica responsable de qualsevol lloc i, particularment, per a un que sigui d'un país com el Pakistan, on la democràcia es troba en una situació tan fràgil, una actitud com la de Benazir Bhutto és molt irresponsable. Tot allò que ha demanat al president Musharraf ho ha obtingut. Ha pogut tornar de l'exili, ha aconseguit que el president Musharraf deixi l'uniforme... No sé què més vol! Jo crec que Bhutto només cerca excuses perquè no es facin les eleccions. Ella no està preparada per a presentar-s'hi perquè ha estat vuit anys fora i ara només cerca excuses. Però les eleccions ja han estat anunciades i es faran.

—Vau ser ministra d'Afers Socials i del departament que anomenen *Desenvolupament de les Dones*. Quina és la situació de les dones avui dia al Pakistan?

—Quan un dia la història parli del llegat del president Musharraf dirà que una de les seves principals aportacions al Pakistan ha estat l'emancipació de les dones. Això ho ha fet en tres àmbits: l'educatiu, l'econòmic i el polític. En l'àmbit educatiu, cal remarcar que aquests darrers vuit anys s'ha pogut reduir la gran separació que hi havia entre els nens i les nenes. Avui podem afirmar que l'educació primària al Pakistan és universal i arriba tant als nens com a les nenes. Econòmicament, Musharraf ha impulsat la creació de tres bancs de microcrèdits i, sobretot, ha aconseguit que hi hagi el primer banc per a dones. D'aquesta manera, les dones del Pakistan tenen molta més facilitat per a obtenir crèdits i això és molt positiu. Finalment, al Pakistan no s'havien vist mai tantes dones en els àmbits de participació política. En aquest moment, als governs locals hi ha un 33% de dones i, pel que fa al parlament nacional i als provincials, la presència de dones és del 19%.

—Heu tingut cap trobada amb la comunitat pakistanesa que viu a Barcelona durant la vostra estada a la ciutat?

La diputada pakistanesa Atliya Inayatullah està convençuda que el president Musharraf aixecarà l'estat d'excepció tan aviat com podrà.

—Sóc conscient que a Barcelona hi ha una gran comunitat pakistanesa, però malauradament no he tingut temps de reunir-me amb cap representant. Sé que hi ha molts petits comerciants d'origen pakistanès instal·lats a la ciutat. Això, al Pakistan, és valorat molt positivament i, de fet, des del mes de juliol passat hi ha un consolat del Pakistan a Barcelona.

—Què en penseu del procés d'integració dels nouvinguts a Catalunya i, en aquest cas, dels pakistanesos?

—Quan hom se'n va a viure a un país que és diferent, la primera cosa que ha de fer és integrar-s'hi. Si ets a Roma fes com els romans, diu la dita. Ara bé, els immigrants no han de perdre mai la identitat, perquè perdrien la seva forma de ser. La integració és molt important; aprendre la nova llengua ajuda els nouvinguts a esdevenir catalans, però també s'ha de permetre que puguin conservar els seus valors.

Xevi Camprubi